

Henning Hellström kom som 16-åring till Lidingö. Efter att på fritiden ha kompletterat sina betyg från folkskolan, kunde han meritera sig för polisutbildning och slutade som rotelchef och kriminalkommissarie. Under åren kom Henning att arbeta med många kända kriminalfall på Lidingö. År 2004 utsågs han till "Årets Lidingöbo". Han hade då under lång tid engagerat sig för bevarandet av natur och miljö på Lidingö.

Jul-rånet på Nilstorp 1948

Min hustru och jag bodde som nygifta i den s.k. Lilla Villan på Fredriksberg, som låg snett över vägen från Nilstorp. Stora Villan hade brunnit året innan och höll nu på att byggas upp. Vår hyresvärd, fröken Ellen Schulze, hade inrättat en tillfällig bostad åt sig i stallbyggnaden som låg ganska nära Lilla Villan.

På julaftons morgon 1948 höll Hilja och jag på att förbereda vår enkla hem inför julen när det plötsligt knackade på dörren och en storvuxen, civilklädd man kom in och presenterade sig som överkonstapel Arvid Hagström vid Lidingöpolisen. Han frågade om vi lagt märke till något särskilt på natten och berättade att det utförts ett brutalt rån på Nilstorp, snett över vägen. Där bodde nämligen en fransk kock, Paul Chevalier, och hans fästmö. De båda hade under julmarknaden på Stortorget i Stockholm bakat och sålt våfflor från ett stånd. Dagen före julafton hade det inte varit så många kunder, så de hade stängt lite tidigare och kört hem i sin bil.

Senare på kvällen hade det knackat på dörren och en man hade med finsk brytning frågat om han kunde få låna några verktyg eftersom hans bil hade fått motorstopp på vägen utanför. Intet ont anande hade fransmannen gått ut till sin egen bil som stod parkerad på tomten och plockat fram lite verktyg. Plötsligt hade han fått ett hårt slag i nacken med en tång som han just överlämnat till främlingen och det slaget följdes av flera. Han stöp till marken men hann uppfatta ytterligare två män som nu tog sig in i huset.

Chevalier var svårt omtöcknad och låg blödande på marken med en av bovarna över sig. På avstånd hörde han skrik och svordomar och även rop på hjälp från sin skräckslagna fästmö. Han uppfattade att bovarna letade efter pengar "som måste finnas någonstans".

Efter ett tag hörde han att de tre bovarna gav sig i väg och han kröp då på alla fyra in i huset för att se efter sin fästmö. Han fann henne i köket svårt chockad men vid liv. Han förstod att han måste skaffa läkarhjälp och lyckades stapplande ta sig ut på vägen och till närmaste granne där polis och läkare larmades. När dessa anlände kunde de snart konstatera att fransmannen och hans fästmö varit utsatta för ovanligt rå misshandel som mycket väl hade kunnat sluta med döden.

För Lidingöpolisen var den här typen av grovt rån inte vardagsmat och man satte till alla resurser för att gripa brottslingarna. Arbetet leddes av stadsfiskal Folke Åreskog och kriminalöverkonstapel Bertil Ekbohm. Ganska snart föll misstankarna på en välkänd förbrytare i 30-årsåldern, som vi kan kalla Sigge. Han hade tidigare under året släppts från Hallfängelset där han suttit inne sex år för rån. Några dagar före jul hade han setts ute på Lidingön där han blivit igenkänd av en polis. Det fanns goda skäl att ta in Sigge för förhör. Men det visade sig att Sigge hade alibi för den aktuella kvällen. Hans hustru bedyrade att han varit hemma.

Men när Chevalier fick se ett foto av Sigge kände han igen honom som en av rånarna. Och det ledde till att man fick upp spår även till de två andra. Det hade suttit på Hall samtidigt med Sigge och alla tre hade tydligen varit i behov av pengar inför julen.

Utredning och förhör fortsatte och snart hade polisen en ganska klar bild av händelseförloppet. Sigge hade varit på Stortorget tidigare under december och observerat att många besökare köpte

våfflor vid ett stånd som sköttes av en man och en kvinna. Siggas bedömning var att våffelförsäljningen inbringade en dagskassa på minst 5 000 kr och sedan han tagit reda på var våffelparet bodde förstod han att här "fanns kosing att göra". Han hade åkt ut till Lidingö för att rekognosera på platsen. Siggas kompis Kurre hade blivit informerad om den planerade "stöten" och varit med på noterna. Likaså deras gemensamma "vän" Kalle.

Kvällen före julafton hade de tre kumpanerna träffats för att ta några glas tillsammans och "komma i stämning". Sedan hade man tagit en taxi ut till närheten av Nilstorp. När de smög fram mot byggnaden såg de att parets bil stod parkerad på gårdsplanen och det gjorde Kalle och Kurre lite betänksamma. Men Sigge, som var den mest förhårdade av de tre, drev på och så genomförde man rånet. Men i stället för beräknade 5 000 kr hittade man bara 200. Det hade retat särskilt Sigge och förstärkt misshandeln.

Det alibi som Siggas hustru givit honom visade sig vara falskt. Det hade påtvingats henne under hot om stryk och även avlivning.

Under de följande rättegångarna – ärendet gick till hovrätten – förekom diverse tillvitelser och lögner mellan de tre kumpanerna. Till slut kunde dock Svea hovrätt fastställa domarna mot dem. Sigge fick 8 års straffarbete och båda andra 7 år.

"Själv fick jag nog ett intresse för polisarbete genom Nilstorpsrånet. Påföljande år sökte jag nämligen in på Polishögskolan och hamnade efter några år vid Lidingöpolisen med just Arvid Hagström som chef", avslutar Henning sin berättelse.

Ur Lidingöboken 2011, "Idyll och dramatik på Nilstorp". Henning Hellström har berättat för Per Svensson.